

Evans

In het jaar 1980 overleed op 51-jarige leeftijd de Amerikaanse jazzpianist Bill Evans. Niet dat deze gebeurtenis me toen iets zei. Jazz was niet mijn ding, van Evans had ik nog nooit gehoord. Ik hield me bezig met de popmuziek van die jaren: Bowie, Iggy Pop, Roxy Music, Todd Rundgren. De muziek van Bill Evans leerde ik pas vele jaren later kennen, in 2010. Dat gebeurde bij een bezoek aan de onvolprezen Leidse platenzaak 'Velvet', aan de Nieuwe Rijn. Ze hebben er alles, de mensen zijn er aardig en behulpzaam, en de CD's zijn altijd voordelig geprijsd.

Ik kwam op die mooie dag in 2010 Velvet binnen en begon werktuigelijk wat schappen te doorzoeken. Er klonk werkelijk betoverende muziek door de winkel, muziek die me mijn activiteiten subiet deed staken. 'Godallemachtig, dit is mooi.' Lieflijke, zoekende pianomuziek, gecombineerd met virtuose lickjes van een elektrische gitaar. De twee klanken dansten om elkaar heen en draaiden zachtjes door de ruimte. 'Wat is dit voor muziek?', vroeg ik een medewerker. 'Bill Evans op piano en Jim Hall op gitaar', zei hij en toonde me het hoesje van de CD 'Undercurrent' (1962, gedigitaliseerd 2002). Ik heb de CD zonder dralen gekocht en geniet er nog elke dag van. Later kwam ik erachter dat Evans ook meespeelt op 'Kind of Blue' (1959) van Miles Davis, een plaat die me ook veel luistergenot heeft verschaft. Soort zoekt soort.

Net als van Chet Baker zijn er de laatste jaren veel 'nieuwe' CD's van Evans uitgekomen. Het grappige is dat de man daardoor weer helemaal bij de levenden wordt getrokken. Zelfs de kostuums en de bril die hij op omslagfoto's draagt, zijn weer van deze tijd. Hoezo overleden? Evans is springlevend.

Volgend jaar verwacht ik dus gewoon weer een nieuwe CD, nog mooier en betoverender dan die we al van hem kennen.